

Η ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΡΙΑ

Κόρη μέ τὰ χρυσᾶ μαλλιά 'ς τοὺς κρυσταλλένιους ὤμους,
 ποῦ τρέχεις ὀλομόναχη τῆς ἐρημιᾶς τοὺς δρόμους;
 Νύκτα χορεύουν τὰ στοιχιά, γυρνοῦν ἀνεραΐδες,
 νὰ τριγυρνᾷ μεσάνυχτα ποιὰν κόρη ποτὲ εἶδες;
 —Καὶ ἂν χορεύουν τὰ στοιχιά, στοιχιά εἶν' ἄς χορεύουν·
 ὄχι στοιχιά, τὸν ἄγγελον τὰ μάτια μου γυρεύουν.
 Διαβάται ποῦ διαβαίνετε, διαβάται ποῦ ῥωτᾷτε,
 δὲν ἴδετε τὸν φίλο μου 'ς τὰ μέρη ποῦ περνᾷτε;—
 —Κ' ἂν ἴδαμε τὸν φίλο σου 'ς τὸν δρόμο ποῦ περνοῦμε,
 νὰ τὸν γνωρίσουμε' ἀπὸ τί τὸν φίλο σου 'μποροῦμε;—
 —Ἦταν λεπτὸς, ἦταν ψιλὸς, ἦταν κοντὸς καὶ νέος,
 σὰν ἥλιος τῆς ἀνοιξέως ἦταν χρυσὸς κ' ὠραῖος.
 Σὰν τὸν χλωρὸν τὸν Μάϊο γλυκὰ χαμογελοῦσε,
 καὶ σὰν ἀηδὸνι ἔψαλλε 'ς τὴν λύρα ποῦ βαστοῦσε.
 'Σ τὸν ἥλιον ἔλαμπαν αἱ τραῖς τῶν φουντωτῶν μαλλιῶν του,
 καὶ τὸν φθονεῖ ὁ οὐρανὸς τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν του.
 Φιλιά εἶχε 'ς τὸ στόμα του, ἀγάπη 'ς τὴ ματιά του,
 παλληκαριά 'ς τὸ στῆθος του, κ' ἐμένα 'ς τὴν καρδιά του.
 Μαζῇ δυὼ ζήσαμε χαρᾶς κ' εὐδαιμονίας χρόνια,
 καθὼς 'ς τοῦ δένδρου τὴ φωλιά τ' ἀχώριστα τρυγώνια,
 κ' ἀπὸ κοντά μας ἔφρευγε ἡ λύπη 'ξωρισμένη·
 ὁ ἥλιος ἐβασίλευε καὶ εἵμασθ' ἐνωμένοι,
 κ' ἀνέτελλε, κ' ὡς ἀδελφοὶ φιλιούμεσταν καὶ φίλοι.
 Κ' ἀνέτειλε καὶ μιὰ φορὰ μὴν εἶχεν ἀνατείλει!

«Πιστή μου, λέγ' ὁ φίλος μου, σκύψε νὰ σὲ φιλήσω·
 πιστή μου, ἦλθεν ὁ καιρὸς, καὶ πρέπει νὰ σ' ἀφήσω.
 Βλέπεις ἐκεῖ ποῦ ῥίχνονται τὰ βόλια σὰν χαλάζι;
 Ἀκοῦς τὸν κρότον τῶν σπαθιῶν; Ἐμέν' αὐτὸς φωνάζει.
 Βλέπεις τὰ παλληκάρια μας ποῦ ἄγρια χορεύουν;
 Ἐμένα πρωτοχορευτὴ καὶ σύντροφο γυρεύουν.
 Ἀκοῦς ταῖς κόραις, τὰ παιδιά ὅπου ἀναστενάζουν,
 καὶ ποῦ ζητοῦν ἐκδίκησι; Ἐμέν' αὐτὰ φωνάζουν.»

«Λοιπὸν, πιστέ μου, ἐσὺ πᾶς· θὰ πᾶς καὶ θὰ μ' ἀφήσης;
 Ἄλλαις ωραίαις μακρὰ θὰ διῆς καὶ θὰ γνωρίσης·
 μιὰν ἄλλην κόρη θὰ φιλής, μιὰν ἄλλην θ' ἀγκαλιάσης,
 μιὰν ἄλλην κόρη θ' ἀγαπᾶς, κ' ἐμένα θὰ ξεχάσης.»

«Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου, μὴν κλαῖς, καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω,
 καὶ ἀδικῶ τὰ νιάτα μου κάθε στιγμὴ ποῦ μένω.
 Σκύψε καὶ συχνοφίλει με, γλυκεῖα γαλανομάτα,
 καὶ κόλλησε ἔς τὰ χεῖλη μου τὰ χεῖλη τὰ δροσάτα,
 καὶ ἔχε ἔγεια. Μὴ μὲ ῥωτᾶς μὲ τί καρδιὰ πηγαίνω.
 Πιστός σου πάντα, ὅσω ζῶ, πιστὸς κ' ἐν ᾧ πεθαίνω.
 Οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἂν μὲ τριγυρίζουν,
 παντοῦ τὰ μάτια μου παντοῦ ἐσένα θὰ σκαλίζουν.
 Καὶ ἀφ' οὗ πέσουν τρεῖς φοραῖς καὶ λυώσουν τρεῖς τὰ χιόνια,
 καὶ κλάψης τρία σκοτεινὰ, δυστυχισμένα χρόνια,
 τότε θ' ἀκούσης πατησιαῖς, θ' ἀκούσης τὴν φωνή μου,
 ἔς ταῖς ἀγκαλιαῖς μου θὰ βρεθῆς καὶ θενὰ πᾶς μαζὶ μου.» —

Καὶ πῆγε, κ' ἔλυωσαν καὶ δυὼ καὶ τρεῖς φοραῖς τὰ χιόνια,
 κ' ἔκλαψα τρία σκοτεινὰ, δυστυχισμένα χρόνια,
 κ' εἶδα τὸν χάρο νὰ περνᾷ, νὰ κλαίῃ τὴν ἐλπίδα,
 καὶ τῆς καρδιάς μου τὸν πιστὸν μήτ' ἀκουσα μήτ' εἶδα.
 Καὶ τώρα τρέχω τὰ βουνὰ, ταῖς ἐρημίαις τρέχω,
 καὶ μὲ πικρά μου δάκρυα τὰ μνήματά σας βρέχω.

διαβάται ποῦ μ' ἀκούετε μὲ μάτια δακρυσμένα,
 ἐν ἔχετε παρηγοριὰ ἢ θάνατο διὰ μένα;
 διαβάται ποῦ εὐφραίνεσθε ταῖς χάριτες τοῦ δρόμου,
 χ! πέτε με, ποῦ ἴδετε τὸν τρισαγαπητό μου;
 ἔ τὸν γάμο κ' ἂν τὸν ἴδετε τὸν γάμο νὰ προφθάσω,
 τὸν τάφον κ' ἂν τὸν ἴδετε, κοντά του νὰ πλαγιάσω.» —
 — Παρηγοριὰ ἔχ' ἡ ζωὴ κ' ὁ πόθος ἔχ' ἐλπίδα.
 Γλυκὸ κορίττι, σὰν ῥωτᾷς, τὸν φίλο σου τὸν εἶδα.
 Μῆτε 'ς τὸν τάφο κοίτουνταν, μῆτε χαρὰ βαστοῦσε,
 μόνον μὲ χίλιους τὰ βουνὰ καὶ ταῖς λακκίαις περνοῦσε.
 Ἐπαρε βράχο καὶ βουνό, τὸν δρόμο π' ἀνεβαίνει,
 καὶ πήγαινε, κ' ἴσως τὸν διῆς ἀκόμα νὰ πηγαίνει.
 Μαῦρα εἶναι τὰ ῥοῦχά του, μαῦρα τὰ δάκρυά του,
 μαῦρο καὶ τὸ τουφέκι του, καὶ μαύρη κ' ἡ καρδιά του.» —
 Καὶ παίρνει βράχο καὶ βουνό, τὸν δρόμο π' ἀνεβαίνει,
 μέσα 'ς τοὺς βράχους περπατεῖ, καὶ 'ς τὸ βουνό πηγαίνει,
 καὶ τὰ ἀγροίμια τῶν δασῶν περνοῦνε καὶ βογγοῦνε,
 μὲν ὁ πιστός της δὲν περνᾷ, κ' οἱ χίλιοι δὲν περνοῦνε.
 Καὶ καίουνε τὰ μάτια της, καὶ ἡ καρδιά της καίει,
 κ' εἰς ἓνα λόφο κάθεται, μυρολογᾷ καὶ κλαίει.
 Καὶ μιὰ φωνή, βαρεῖα φωνή μέσ' ἀπ' τὸν λόφο βγαίνει.
 «Ποιὸς τάραξε τὸν ὕπνο μου; φωνάζει θυμωμένη·
 διατί πατεῖς τὸ δροσερό, τὸ νέο μου χορτάρι;
 Δὲν ἤμουν κ' ἐγὼ ἄξιο, ἀνδρεῖο παλληκάρι;
 Τριάντα Τούρκους σκότωσα καὶ ἔπιασα σαράντα,
 καὶ ἐπαινοῦμαι καὶ παντοῦ καὶ τ' ἄξιζα καὶ πάντα.
 Μὲ δάφναις περιστόλισα τὴν σπάθα καὶ τὴν λύρα,
 καὶ τῶν ἀνδρείων ἔπαινο καὶ τῶν ὠραίων πῆρα.
 Πλὴν ἐν ᾧ μ' ἔτρεμ' ὁ ἐχθρὸς κ' ὁ φίλος μ' ἐπαινοῦσε,
 τὸ στῆθός μ' ἀναστέναζε καὶ ἡ καρδιά πονοῦσε.

Μιὰν ἀγαποῦσα, μιὰ ξανθὴ, γλυκεῖα γαλανομάτα,
 ποῦ εἶχ' ἀγάπη καὶ ζωὴ 'ς τὰ χεῖλια τὰ δροσάτα.
 Ἄφ' οὗ τρεῖς φοραῖς πέσουνε καὶ λυώσουνε τὰ χιόνια,
 σὰν κλάψης τρία ἔρημα, δυστυχισμένα χρόνια,
 τότε θὰ ἔλθω, κόρη μου, τὴν εἶπα, νὰ σὲ πάρω.
 Πλὴν ἔταν ὑποσχέθηκα δὲν ῥώτησα τὸν χάρο.
 Κ' ἔπεσαν χιόνια τρεῖς φοραῖς, καὶ ἔλυωναν τὴν τρίτη,
 καὶ τὰ παιδιὰ μας ἐδιωχναν τὸν Τουρκοαρβανίτη,
 καὶ σὰν χαλάζι ἔπεφταν τὰ βόλια μαζωμένα,
 ἄχ! κ' ἓνα βόλι ἔπεσε καὶ μ' ἔρριξε κι' ἐμένα.
 Καὶ ἡ καρδιά μου κρύωσε, καὶ κρύωσε τὸ σῶμα,
 Μὲν ἡ πιστὴ ἀγάπη μου δὲν κρύωσε ἀκόμα.
 Μὲν φύγε, μὴ μὲ ἀφαιρῇς τὴν ἔσχατ' ἡσυχία.
 Σεβάσου ἔρωτ' ἀτυχῇ καὶ τίμα τὴν ἀνδρεία.»
 — Ἔσ' εἶσαι, φίλε, ποῦ ζητεῖ ἡ ἀγαπητικὴ σου;
 Ἀκούω τὰ πατήματα κ' ἀκούω τὴν φωνή σου.
 Ἄχ! πόσον καιρὸ μ' ἄφησες εἰς δάκρυα καὶ πόνους!
 Πόσους μονάχη πέρασα ἐρημωμένους χρόνους!
 Μὰ τώρα, ἔλα νὰ σὲ διῶ, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
 κ' ἀφ' οὗ σὲ ἤρρα μιὰ φορὰ, ποτὲ νὰ μὴ σὲ χάσω.
 Ἄφησε ζέστη καὶ ζωὴ 'ς ταῖς ἀγκαλιαῖς σου νὰ ὕρω.—
 — Κόρ', εἶν' στενὸς ὁ θάλαμος, καὶ τὸ κρεβάτι μαῦρο.
 Μήτ' ἡ αὐγὴ τὸ χαιρετᾷ, μήτ' ἡ δροσιὰ τὸ βρέχει,
 καὶ τοῦ ἡλίου ὥς ἐκεῖ τὸ φῶς ποτὲ δὲν τρέχει.—
 — Κ' ἂν ᾔν' ὁ θάλαμος αὐτὸς 'ς τὸ χῶμα ἀπὸ κάτου,
 κ' ἂν τὸν σκεπάζῃ ἄγρια ἡ νύκτα τοῦ θανάτου,
 'ς τὴν ἄβυσσον ἂν ἔπρεπε νὰ κάθουμαι μαζῇ σου,
 θὰ δόξαζα παράδεισο τὸ βάθος τῆς ἀδύσσου.—
 Βοῦ, βοῦ, γαυῖζουν τὰ σκυλιὰ κ' ἡ κουκουβάγια κλαῖνε,
 καὶ τὰ ἀγροῖμια πολεμοῦν καὶ ἡ ματιαῖς τοὺς καῖνε,

καὶ τ' ἄστρα πέφτουνε, κ' ἡ γῆ κλονιέται τρομαγμένη,
καὶ μέσ' ἀπ' τ' ἄγρια κλαδιὰ ὁ ποθητός της βγαίνει.

Μαῦρο εἶναι τὸ τουφέκι του, καὶ μαῦρ' ἡ φορεσιά του,
καὶ μαύρη τὴν εἰκόνα της τὴν ἔχει 'ς τὴν καρδιά του.

— Ἀχ! εἶν' ἀλήθεια; φίλε μου, σὲ ξαναβλέπω πάλαι;

Ὅμως τὰ χέρι' ἀπ' τ' ἄσπρο σου ἐπανωφόρι βγάλε,
ἀγκάλιασε, καὶ φίλει με σὰν ἀγαπητικός μου,
καὶ μείν' αἰώνια πιστός κ' αἰώνια δικός μου.—

— Κόρη μου, εἶναι διὰ φιλιὰ τὰ χεῖλια μαραμένα,
καὶ διὰ γλυκαγκαλιάσματα τὰ χέρια μου δεμένα.—

— Κ' ἀνίσως ἦναι διὰ φιλιὰ τὰ χεῖλια μαραμένα,
κ' ἂν ἦναι δι' ἀγκαλιάσματα τὰ χέρια σου δεμένα,
τότ' ἄφησέ με, φίλε μου, ἐγὼ νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
κ' ἀφ' οὗ σὲ ἤυρα μιὰ φορά, ποτὲ νὰ μὴ σὲ χάσω.—

Οὐ! ὁ ἀνεμοστρόβιλος τὰ κυπαρίσσια δέρνει!

Οὐ! ὁ βοριάς τὸν πλάτανο ξερρίζωμένο παίρνει!

Καὶ κλάμματα, καὶ ἄχ! καὶ βάχ! μέσ' 'ς τὴν νοτιὰ γρυδιάζουν,
καὶ ψαλμουδιαῖς μέσ' 'ς τὸν βοριά τὸν Ὑψιστον δοξάζουν,
καὶ σύννεφα κατὰμαυρα σφυρίζουνε κ' ἀστράφτουν,
κ' ἀπὸ λαμπάδες τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδι' ἀνάφτουν,
κ' ὅλο τὰ μαῦρα σύννεφα ἀστράφτουν καὶ σφυρίζουν,
καὶ ἓνα νεκροκράββατο ἢ ἀστραπαῖς φωτίζουν. . . .

Ἀφῆτέ τους· με ἀρετὴν καὶ πίστιν ἀγαποῦσαν.

Ἐς τὸν τάφον καὶ ἐνώθησαν, ἂν ὅχι ἔσῳ ζοῦσαν!

